

SESIJOS AKTUALIJOS

Tikimės paramos

Gyvename ypač įtemptu laikotarpiu. Buvo priversta atsistatydinti K. Prunskienės vadovaujama vyriausybė, Lietuvos teritorijoje pradeda „daryti tvarką“ desantininkai. Tačiau gyvenimas nestovi vietoje. Yra šlokių tokių pasikeitimų ir „Pedagogo“ redakcijoje. Ar pasikels pats laikraštis, daug priklausys ir nuo jūsų, mieli studentai, gerbiami dėstytojai, paramos. Todėl tikimės visokeriopos jūsų pagalbos. Kad laikraštis nebūtų vien tik informacinio pobūdžio, labai lauksime probleminių, diskusinių straipsnių įvairiomis Instituto gyvenimo temomis. Studentus kviečiame rašyti mums apie visus juos jaudinančias problemas, o mielus kolegas prašome pasidalyti savo darbo patirtimi, rašyti įvairių dalykų dėstymo gerinimo klausimais, aktyviai dalyvauti mūsų pradėtose diskusijose. Mūsų būsimųjų korespondentų prašome nurodyti tiksliai visą savo vardą ir pavardę, specialybę, kursą ar katedrą (jeigu turite ir telefono numerį). Manome, kad turėsime galimybę kas mėnesį paskatinti premijomis aktyviausius laikraščio bičiulius — dėstytojus ir studentus.

REDAKTORIUS

Priežasčių tiek, kiek ir...

Sesija studentus užgriūva netikėtai. Visada tai, ko labiausiai nelauki, ateina. Sako, ir studentų gyvenimas suskirstytas nuo sesijos iki sesijos. Per sesiją labai retas studentas nepasakytų, kuo skiriasi „špagalas“ nuo „zagato“. To aš užklausu bendrabutyje pirmą sutiktą studentę. — Matot, „špagalą“ ruošti reikia sveiku protu, besimokant daryti konspektų konspektėlių. Kadangi per sesiją retai būna sveikas protas (veikia nemiga, nervinis jaudulys prieš įskaitas ir egzami-

nus, kavos gėrimas), tai dažnai rašomi „zagatai“ — visas bilietas (ar jo klausimas) atskirame lape. Jį galima rašyti kalbant, grojant muzikai.

Tikriausiai nusirašinėjimo problema sena kaip ir pati studentija. Kad ir kaip kovotų dėstytojai su šia studentų „liga“, ta kova dabartiniu metu panaši į Don Kichoto kovą su vėjo malūnais. Užsienio lietuvis prof. A. Zygas nusistebėjo, kad pas mus studentai taip noriai nusirašinėja, o dėstytojai taip „noriai“ nepastebi.

Taigi, studentai, pagalvokime apie savigarbą, savęs apgaudinėjimą. Juk, anot lotyniško posakio, ne mokyklai, o gyvenimui mokomės.

Nusirašinėti verčia ir skatina įvairios priežastys. Kokios jos? Tingėjimas mokytis ar žinoti, kad vis tiek pasiseks nusirašyti? Perpildytos programos, didelis medžiagos kiekis, kurio niekaip negalima sutalpinti į galvą? Priežasčių tiek, kiek ir nusirašinėjančių studentų...

Linas KASPARAS

Ar ilgai dar nusirašinėsimė?

Drįstu tvirtinti, kad nusirašinėti vienokiu ar kitokiu būdu retkarčiais mėgina ne vienas studentas. Įpratęs tai daryti jau vidurinėje mokykloje, jis bando savo „sugebėjimus“ pritaikyti ir mokydamasis aukštojoje. Nusirašinėti bandoma ne tik per egzaminus, bet ir per įskaitas, kolokviumus ar kontrolinius darbus, kai jie atliekami raštu.

Kokios priežastys verčia nusirašinėti? Dažniausiai nusirašinėja silpni studentai (nesugebantys, o dažniausiai tingintys, nenorintys mokytis), siekdami kaip nors išlaikyti egzaminą, įskaitą ir kt. Kiti nusirašinėja, norėdami gauti bent ketvertą (kad gautų stipendiją), o tretį (tokių turbūt mažiausia) — kad gautų penketą. Nusirašinėjama dėl to, kad taip paprasčiau ir lengviau išlaikyti egzaminą (nereikia daug mokytis), nes dalis dėstytojų visai abejingi nusirašinėjimui.

Nusirašinėjama įvairiais būdais, pvz., naudojamos įvairiomis špagalėmis (esminiai dalykai surašomi į lapelius, mažas pasidarytas knygutes, „armonikėles“, kurios išidedamos į kišenes, įsikišamos į rankoves, kartais užsirašoma net ant delnų ar šlaunų, „informacija“ prisiuvama po sijonu ir t. t.). Per egzaminą visą sukauptą „turtą“ belieka perkelti į tuščią popieriaus lapą. Tai padaryti ne visada ir ne visiems trokštantiems pasiseka.

Kur kas patogiau daryti ruošinukus, studentų žargonu tariant „zagatus“ ar „zagatovkes“. Kadangi dėstytojai duoda iš anksto egzaminio klausimus, tai per tris keturias dienas tarp egzaminų galima pasirašyti atskiruose lapuose atsakymus į visus klausimus. Per egzaminą belieka tik susirasti reikiamą lapą kišenėje ir juo pakeisti atsineštą tuščią lapą. Deja, ir tokiu gana primityviu

būdu pavyksta apgauti ne vieną dėstytoją.

Kaip kovoti su nusirašinėjimu? Pirmiausia visiems studentams reiktų įsisąmoninti, kad nusirašinėjimas yra dėstytojo apgaudinėjimas, jo savotiškas pažeminimas, kartu ir savęs negerbimas ir pan., todėl turėtų būti netoleruotinas, ypač aukštojoje mokykloje. Kol studentai taps sąmoningesni, reikia siekti užkirsti kelią jų nesąžiningumui. Dėstytojas turi būti kur kas akylesnis, stebėti studentų „veiklą“, nes nepagautas — ne vągis. Tuščiuose lapuose, kuriuos atsinešė studentas, būtina dėstytojui pasirašyti arba parašyti savo rašikliu studento pavardę ar pan., kad egzaminuojamasis negalėtų jų pakeisti „zagatais“. Galima būtų egzaminuoti studentą be jokio išankstinio pasirengimo.

(Nukelta į 2 psl.)

Dabar net ir jubiliejų ar kokių sukaktuvių proga ne visada lengvos ir linksmos mintys aplanko. Nors ir labai prasminga, bet nė kiek ne mažiau įtemptą, neramų ir permainingą metą gyvename. Nepakelusios laiko išbandymų, nublanko pseudovertybės, subliuško netikri idealai. Kas gi liko? Kuo remsimės, kuo stiprinsime savo dvasią nelengvoje kovoje už Lietuvos ateitį ir kasdieninių išmėginimų akivaizdoje?

Likome mes. Ir mes patys vienas kitam — svarbiausia vertybė ir ramtis.

Taip pamaniau, kai katedroje prisiminėme, kad netrukus, 1991 metų sausio 14 dieną, su gražiu jubiliejumi sveikinsime gerbiama kolegę, docentę Aukšę Norkuvienę. Juk be jos tiesiog sunku būtų ir įsivaizduoti mūsų katedros kolektyvą.

Docentė A. Norkuvienė — nuoširdus, darbštus ir paprastas žmogus, tuo pat metu pasižymintis didele erudicija ir neabejotiniais organizaciniais sugebėjimais.

Kaip ir daugelis talen-

MOSŲ JUBILIATAI

NERAMŲ METŲ GYVENDAMI...

tingų žmonių, ji ne iš karto surado savo pašaukimą. 1963 metais baigusi Vilniaus universiteto Prekybos ekonomikos fakultetą, keletą metų dirbo Lietuvos Mokslų Akademijos Ekonomikos institute mokslinė bendradarbe, tačiau

1967 metais grįžo į savo Alma mater. Čia dirbo dėstytoja, baigė aspirantūrą, apgynė kandidatinę disertaciją.

Mūsų katedroje jubiliatė dirba nuo 1974 metų, jau beveik 14 metų yra docentė, o 1981—1987 m.

laikotarpiu sėkmingai vadovavo katedrai. Dabartinis katedros kolektyvas iš esmės yra suburtas būtent jos pastangomis.

Siuo metu ekonomistų sekcijos vadovė doc. A. Norkuvienė negali jėgų radikaliai dėstomo kurso atnaujinimui, ekonomikos žinių autoriteto įtvirtinimui. Pažymėtina, kad dabar, kai aukštojoje mokykloje neretai pastebimos nihilizmo, tingumo ir nepagarbos visuomenės mokslams nuotaikos, jubiliatė suranda bendrą kalbą su studentais, sugeba juos sudominti ekonomikos problemomis. Tai ne tik reiklumo ir pedagoginio takto, bet visų pirma kompetencijos ir nuolatinio darbo rezultatas.

Nuoširdžiai sveikiname gerbiama jubiliatę, linkime jai kuo geriausios sveikatos ir sėkmės pedagoginiame darbe atgimtančioje Lietuvos laibui.

Istorijos ir ekonomikos teorijos katedros kolektyvo vardu doc. Vincentas KAZAKEVICIUS

Zenono RIPINSKIO nuotr.

Įkurta profsąjungų federacija

Vilniaus universitete įvyko Lietuvos aukštųjų mokyklų darbuotojų profsąjungų suvažiavimas. Į jį savo delegatus atsiuntė daugumos aukštųjų mokyklų profsąjunginės organizacijos. Suvažiavimo darbotvarkės klausimai buvo tokie: Lietuvos aukštųjų mokyklų darbuotojų profsąjungų federacijos įkūrimas, federacijos įstatų ir federacijos tarybos tvirtinimas, finansiniai federacijos veiklos aspektai ir kreipimosi į Respublikos vadovybę, Parlamentą bei Kultūros ir švietimo ministeriją priėmimas.

Diskutuojant dėl aukštųjų mokyklų profsąjungų federa-

cijos sukūrimo, buvo svarstoma, ar ji šiuo metu reikalinga ir kuo ji bus naudinga aukštųjų mokyklų darbuotojams, kurie yra profsąjungos nariai. Kalbėjusieji pažymėjo, kad besikuriančios įvairios profsąjunginės formuotės bus reikalingos ginant darbuotojų interesus. O šiuo metu, kylant kainoms, smunkant gyvenimo lygiui, tai ypač aktualu. Pažymėta ir tai, kad mažos, pavienės profsąjunginės organizacijos nesugebės apginti savo narių interesus, todėl reikalinga susivienyti į federaciją ir kartu spręsti pagrindines problemas.

Po diskusijos buvo aptarstas federacijos įstatų projektas ir nutarta šią federaciją įkurti. Į ją įstoje Vilniaus universiteto, Vilniaus pedagoginio instituto, Vilniaus technikos universiteto, Kauno technologijos universiteto bei mūsų Pedagoginio instituto profsąjunginės organizacijos. Federacijos uždavinys — ginti asmenų, priklausančių organizacijoms — narsoms, darbinės, socialines, ekonomines teises bei interesus ir atstovauti šiems asmenims valstybinės valdžios, valdymo ir ūkie organuose bei darbdavių susivienijimuose.

Po federacijos įstatų ir federacijos tarybos patvirtinimo buvo aptarstoti federacijos finansiniai aspektai bei parengtas pareiškimas Lietuvos Respublikos AT, Respublikos vyriausybei ir Lietuvos Kultūros ir švietimo ministerijai. Jame siūloma paspartinti Respublikos gyvenimo lygio socialinių įstatymų priėmimą ir įgyvendinimą, nuo 1991 metų sausio 1 d. pradėti didinti algas, stipendijas, pensijas proporcingai infliacijos indeksui. Tokiu pat santykiu būtina didinti ir visų aukštųjų mokyklų finansavimą.

Zenonas RIPINSKIS

Ar ilgai dar nusirašinėsime?

(Atkelta iš 1 psl.)

Pagautųjų nusirašinėjant nereikėtų gailėtis, juos būtina griežtai bausti. Iš karto pavaryti iš egzaminų ar įskaitos ir antrą kartą priimti tik po atostogų (taip ir daro kai kurie dėstytojai). Reikėtų

pagalvoti ir apie kitokio poveikio priemones.

Taigi, ar verta nusirašinėti? Manau, kad kol dalis dėstytojų bus abejingi studentų nesąžiningumui, bus dar ir nusirašinėjančių. O šiam negražiam dalykui būtina užkiršti kelią ir, mano nuomone, tai įma-

noma.

Algirdas MALAKAUSKAS
Lietuvių kalbos katedros vyr. dėstytojas

P. S. Redakcija skelbia neįprastą konkursą: kas daugiau sugaus nusirašinėjančių studentų per šios

sesijos egzaminus. Akyliausią dėstytoją premijuosime. Būtina atnešti į redakciją įkalčius ir nurodyti sugautųjų pavardes, kurias mes pareklamuosime „Pedagoge“. Taip pat kviečiame dėstytojus ir studentus pratęsti diskusiją šia tema.

Doc. J. Kašio pradėta, prof. V. Savickytės ir studentų tęsiama diskusija apie mokyimo programų ir diplomų diferencijavimą — dar ne diskusija, nes kol kas matyti tik viena nuomonė. Todėl kyla noras pasiginčyti.

Iš tikrųjų teoriškai trijų lygių programos nuo minimumo iki maksimumo ir atlyginimas pagal jų įvykdymą atrodo neblogai, o jau nelietuviški (ir juo labiau „nesovietiški“) bakaluro ir magistro titulai apskritai kvepia taip geidžiamais Vakarais. Tiesa, liko nenumatyta kategorija studentų, kuriems ir minimumo nereikia, o tik diplomą, už kurį (rinkos sąlygomis) galėtų ir neblogai užmokėti, gal net „tikrais“ pinigais.

O iš rimtųjų — mūsų tikslas yra visų pirma rengti gerus ir labai gerus mokytojus, t. y., kad mūsų absolventas būtų geras dalyko specialistas, visapusiškai išsilavinęs ir kultūringas, be to, kad dar turėtų nors šiokią tokią Dievo dovaną — mylėtų vaikus ir mokėtų su jais bendrauti, Abejoju, ar minimumo įteisinimas tarnautų tam tikslui. Visų pirma, kiek studentų tą minimumą pasirinktų? Nesu toks didelis optimistas kaip studentai, todėl manau, kad tikrai daugiau negu pusė. Toliau — ar tas minimumas nebūtų žemesnis už dabartinį vidurkį? Manau, kad būtų. Ir apskritai, ar ne baisu pagálvojus, kad jaunas žmogus, įstojęs į aukštąją mokyklą, taigi į mokslo šventovę, jau nuo pat pirmų dienų užprogramuojamas (tiksliau, pats užsiprogramuoja su mokslo žmonių sankcija) minimumui — popierėliui — pažymėjimui gauti?! Sakysite, kitas daugiau nesugeba. Tegū eina dirbti tokį darbą, kokį sugeba.

Siūloma parengti trijų lygių programas. Keistas yra požiūris į mokymo programą kaip į šventą raštą, kur kiekvienas parašytas žodis tampa kūnu. Ar visa, kas parašyta programoje, po to, kai išklaustas kursas ir išlaikytas

egzaminas, lieka studento galvoje? Nesakau — po 5 metų, užtenka pasifikrinti po penkių dienų.

Ar „maksimalistams“ profesorius dėstys plačiai ir nuodugnai, kiek leidžia jo kvalifikacija ir sugebėjimai, o „minimalistams“ šliauž paviršiuokais, padikuodamas į užrašėlius tai, ką reikės išmokti egzaminui? Tai būtų oficiali paties mokslo devalvacija. Bet juk pas mus aukštasis mokslas jau ir taip pakankamai degradavęs, kad dar reikėtų sudarinėti programą minimumu.

tai čia jau mokyklos ir visos švietimo sistemos bėda. Bet mes kalbame apie studentus. Ar kiekvienas geras studentas tampa geru mokytoju, o prastas — tik prastu mokytoju? Toli gražu ne. Ir dar. Mokymasis yra ypatingas darbas, ir tuoj apmokėti rubliu didesnes pastangas ir paplatėjusį akiratį — kažin ar labai etiška. Geriau prisiminkime Seneką: „Non scholae, sed vitae discimus“ („Ne mokyklai, o gyvenimui mokomės“). Žinios ir įgyti sugebėjimai nedings, pridėjęs dar jaunatviškos

ro, vienas iš svarbiausių dalykų, skatinančių dabar rimtas studijas ir visiškai priklausančių nuo mūsų — visus atsiskaitymus, ypač egzaminus, paversti daug rimtesniu dalyku, negu kad dažnai esti dabar. Įsivaizduoju patį egzaminą ne kaip ilgą studento pasisėdėjimą besirengiant ir 10—15 minučių, kol perskaito pasirašytą (ar nusirašytą?) tekstą, o kaip bent valandinį pokalbį apie įvairias kurso problemas be jokio išankstinio pasirengimo (šmeit taip ir pabandyti daryti). Taigi, jei pažymį rašysime ne vien už tai, kad studentas šį tą žino arba kad atėjo į egzaminą (kažkelintą kartą), o už tai, kad jis supranta ir sąmoningai gali paaiškinti visas (sąlygiškai) tam tikros mokslo srities problemas (nuodugnai — „5“, primityvokai — „3“), tai diplomą taps rimtesniu aukštojo mokslo dokumentu ir be jokių bakalaurų ar magistrų vardų.

Antra. Gerai besimokjuosiems studentams leisti laikyti kvalifikacinius egzaminus po vienerių dvejų metų darbo mokykloje, pateikus gerą pedagoginę charakteristiką ar rekomendaciją. Toks kandidatas jau galėtų ruošti pagal specialią programą („maximum“), konsultuotis institute ir pan.

Trečia. Reikėtų labiau diferencijuoti stipendijas pagal pažangumą. Stipendijų skirtumas normaliai ir labai gerai besimokantiems galėtų siekti ne 15—20 proc. (kaip dabar), o visus 50 proc. ar net ir daugiau.

Ketvirta. Juokingai atrodytų, jei mažoje Lietuvoje kiekviena aukštoji mokykla įsivedinėtų savo laipsnius ir vardus (viena — bakalaurų, kita — daktarų ir pan.) ir sudarytų skirtingas tokių absolventų podiplominio rengimo sistemas. Todėl šią diskusiją siūlau iš „Pedagogo“ perkelti į kurį nors respublikinį leidinį.

Doc. Aloyzas
GUDAVIČIUS

TĘSIAME DISKUSIJĄ

Prieš įgyvendinant idėjas — gerai pagalvoti

Manau, kad iškiltų žinių vertinimo problema. Juk yra dėstytojų liberalų ir yra „kirvių“. „Maksimalisto“ gautas trejetukas kartais gali būti net „lengvesnis“ už trejetą studento „minimalisto“, kurį egzaminavo ne liberalas. Juo labiau, kad tai bus susiję su pinigais ir ateities perspektyvomis. O ar netektų perkėlinėti iš aukštesnio lygio kategorijos į žemesnio: ir gal atvirkščiai? Susipainiotume kaip vištos po pakulus.

Teigiama, kad dabar sulyginami visi studentai — ir gerai besimokantys, ir nesimokantys. Tai nėra absoliuti tiesa. Yra stipendijos (ir nevienodo dydžio), yra premijos. Absolventas prie diplomo gauna priedą, kur surašyti visi studijų metų gauti pažymiai. O jei kurioje mokykloje geras ir prastas mokytojas vertinamas vienodai,

energijos ir valios tikrai išeisi į žmones.

Dabar populiariausias visų naujų idėjų argumentas labai paprastas: užsienyje taip yra. Tikrai užsienyje daug kas kitaip, tiksliau — viskas kitaip. O jeigu mes norime išplėsti iš visos sistemos kokį nors elementą ar perkelti pas mus, po visai kitokiu dangumi (bent kol kas), tai dar reikia pagalvoti. Nesakau, kad nereikia mokyti ir perimti, bet gerai pagalvoti — ne pro šalį.

Kritikuoti lengva, sunkiau ką nors protinga pasiūlyti. Ar protinga, pasakys kiti, o manau taip.

Pirma. Kad studentas taptų geru specialistu, jis turi dirbti. Mokslas yra darbas, o ne sėdėjimas paskaitose (dėl mokymo ir mokymosi formų — kita kalba). Tam reikia, kad dirbtų ir dėstytojas, o kaip turi dirbti — ir vėl kita diskusija. O, ko ge-

SPORTAS

Stalo teniso pirmenybės

Siaulių miesto stalo teniso pirmenybių vyrų vienetų varžybose praėjusių metų čempionas sporto meistras K. Sakinis liko trečias, A. Bendoravičius — septintas, D. Kuzminskas — dešimtas.

Dvejeto varžybose K. Sakinis poroje su A. Laužadžiu tapo čempionais.

Mišrių dvejeto varžybose K. Sakinis poroje su moksleive D. Gulbinaite

liko treči, o studentų pora A. Bendoravičius ir S. Cakaitė užėmė 4 vietą.

Kur kas geriau negu pernai pasirodė Instituto merginos. Asmeninėse varžybose S. Cakaitė liko ketvirta, R. Gapšytė — penkta, B. Gedgaudaitė — šešta.

Motėrų dvejeto varžybose S. Cakaitė ir B. Gedgaudaitė laimėjo bronzos medalius.

„Pedagogo“ Inf.

Sunkiaatlečių medaliai

Siaulių miesto atviraime sunkiosios atletikos atskirų veiksmų čempionate svarbiai sunktyniavo mūsų Instituto sunkiaatlečiai.

Lengvojo svorio atletų kategorijoje (iki 67,5 kg) čempionu tapo ir pirmą kartą įvykdė kandidato ir sporto meistrus normatyvą A. Lilleikis, išroves 95 kg ir išstūmęs 125 kg svorio štangas.

Pusvidutinio svorio atletų kategorijoje (iki 75 kg) nugalėjo G. Jačys (115 kg + 145 kg).

Vidutinio svorio kategorijoje (iki 82,5 kg) čempionu tapo E. Puzonas. I pussunkio svorio atletų kategorijoje (iki 90 kg) nenugalimas buvo D. Ma-

černis (135 kg + 165 kg). Sidabro medaliu šioje svorio kategorijoje apdovanotas S. Girulis.

Aukso medalis įteiktas ir A. Cinčiui, rungtynlaiviam II pussunkio svorio atletų kategorijoje (iki 100 kg).

Tarp sunkaus svorio atletų pergalę šventė A. Piaulokas. Taigi net šeši studentai laimėjo aukso medalius.

Respublikos sunkiosios atletikos federacijos trenerių tarybos vardu linkių mūsų sunkiaatlečiams sėkmės žiemos egzaminų sesijoje.

P. MATKEVICIUS
Treneris

JEIGU PAMETĖTE STUDENTO LIUDIJIMĄ...

Pirmiausia nueikite į 105 kabinetą. Ten jums išrašys kvitą. Sumokėję 10 rublių kasoje, kvito šaknelę atneškite į „Pedagogo“ redakciją. Tada mes paskelbsime savaitraštyje, kad Jūsų pamestas studento liudijimas, kurio Nr. ...., laikomas negaliojančiu. Po to reikės kreiptis į savo fakulteto dekaną. Kitur paskelbta informacija apie pamestą liudijimą negalioja. Paprašytume dekanus, kad jie apie tai informuotų studentus.

Taigi, kaip matote, tokiems studentams vargo nemažai, nemalonumų taip pat (ne visi čia išvardyti). Tad saugokite savo studijų dokumentus!

„Pedagogo“ informacija

Naujametiniu karnavalu baigėsi rudens semestro kultūrinių renginių programa. Studentų kultūros klubo darbą paprašėme apžvelgti jo vedėją Vaidotą MIKALONĮ.

— Per rudens semestrą surengėme 42 renginius (vidutiniškai po 10 renginių per mėnesį). Tai daug. Jau tradicinės tapo Foksų krikščionos, Studentų dienos minėjimas, Naujametinis karnavalas. Daug vyko diskotekų, kurių surengėme net 29. Institute koncertavo Siaulių dramos teatro aktoriai, kurie parodė spektaklį „Tą vakarą tylų ružavą“, studentai dalyvavo muzikiniame ringe su M. Suraučiumi, atsipalaidavome ir gerai pailsėjome grupės „Bluesmakers“ koncerte.

Organizavome ne vien pramoginius renginius. Padėjome „Caritui“, susitikome su Pilnos Evangelijos Bažnyčios atstovais.

Kalbant apie renginių lankomumą, reikia tiesiai pasakyti, kad mūsų studentai yra pasyvūs. Visi įvykę koncertai mums, organizatoriams, buvo nuostolingi. Ką jau

kalbėti apie rimtus renginius, jeigu net Studentų dienas paminėti susirinko tik keliasdešimt žiūrovų, į karnavalą su kaukėmis atėjo tik penktadalis jo dalyvių...

Apie studentų pasyvumą kalbėti galėtume ir daugiau. Štai gražią Muzikos katedros iniciatyvą surengti kalėdinį studentų koncertą neatsiliepė nė vienas studentas, o į vieno geriausių mūsų kolektyvų liaudies muzikos ansamblio „Saulė“ naujametinį koncertą atėjo tik 20 klausytojų. O ar daug Instituto dėstytojų lankosi koncertuose (ne tik Institute)? Klausimas be atsako.

Zodžiu, buvo dirbta, stengtas, kad nors kiek prisiviesėtų kasdienybė. Ne viską, žinoma, padarėme gerai. Nors mes ir nesame pajėgūs kiekvieną išvaduoti iš letargo būsenos, toliau dirbsime savo darbą taip, kaip sugebame, kaip galime. Ne sau, o jums visiems.

Zenono RIPINSKIO nuotr.:
Naujametinio karnavalo momentas.

PEDAGOGAS

Redaktorius
A. MALAKAUSKAS

MOSŲ ADRESAS:

235419 Šiauliai,
Vytauto 84,
tel. 3-88-85.

Rinko ir spausdino „Titnago“ spaustuve, Vasario 16-osios g. 54. Ofsetinė spauda. Tiražas 1500 egz.

SL 575

Užsak. Nr. 75.